

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **LOO s.r.o.**, se sídlem Praha 2, Karlovo nám. 290/16, IČ: 278 95 386, zast. společností FINAUDIT s.r.o., se sídlem Olomouc, třída Svobody 2, IČ: 619 47 407, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, pošt. příhr. 351, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 4.8.2010, č.j.: 9642/10-1500-106794

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí o žádosti o přiznání úroku z přeplatku vydanému Finančním úřadem pro Prahu 8 dne 6.1.2010 pod č.j. 288149/09/008511108314.

V odůvodnění odvolací orgán uvedl, že daňový subjekt podal dne 26.1.2009 daňové přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2008, v němž požadoval vrácení nadměrného odpočtu v částce 731.162,- Kč. Finanční úřad pro Prahu 8 zahájil vytýkáci řízení dne 11.2.2009 výzvou č.j. 40320/09/008511108314 a po jeho ukončení bylo předmětné zdaňovací období vyměřeno platebním výměrem č.j. 169669/09/008511108314 dne 5.6.2009 na částku nadměrného odpočtu 731.162,- Kč. Dne 29.9.2009 byla správci daně doručena žádost daňového subjektu o vrácení úroků z přeplatku na dani. Správce daně vydal

dne 6.1.2010 rozhodnutí o žádosti o přiznání úroku z přeplatku podle ust. § 64 odst. 6 zákona č. 337/1992 Sb., v němž rozhodl, že žádosti o úrok z přeplatku se nevyhovuje a úrok se nepřiznává. Podle odvolacího orgánu odůvodnění rozhodnutí pak vysvětlilo důvod nepřiznání nároku na úrok z přeplatku tak, že nárok na úrok z přeplatku na dani z přidané hodnoty nevznikl, jelikož vytykáci řízení bylo zahájeno v souladu se zákonem a přeplatek za předmětné zdaňovací období vznikl až vyměřením v souladu s ust. § 105 odst. 4 zákona č. 235/2004 Sb.

Podle odvolacího orgánu správce daně postupoval při vydání odvoláním napadeného rozhodnutí v souladu se zákonem. Odvolací orgán také konstatoval, že ust. § 64 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb. není možno aplikovat na daný případ.

Po podání řádného daňového přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2008 bylo zahájeno vytykáci řízení. Odvolací orgán také uvedl, že výzva k odstranění pochybností daňového přiznání ze dne 11.2.2009 vyzývala k odstranění pochybností z důvodů nevykázání uskutečněných zdanitelných plnění a k vysokému nárůstu přijatých zdanitelných plnění oproti minulému zdaňovacímu období. Odvolací orgán konstatoval, že vytykáci řízení bylo zahájeno v souladu se zákonem, neboť po podání řádného daňového řízení za 4. čtvrtletí 2008 (jednalo se o druhé přiznání po registraci a vykázaný nadměrný odpočet několikrát převyšoval nadměrný odpočet vykázaný v prvním daňovém přiznání po registraci k DPH) vznikly pochybnosti o správnosti, pravdivosti, průkaznosti a úplnosti tohoto přiznání. Konkrétní požadavky správce daně byly ve výzvě specifikovány a směřovaly k předložení evidence dle ust. § 100 zákona č. 235/2004 Sb. a k předložení veškerých účetních dokladů, které by prokázaly správnost údajů v daňovém přiznání uvedených. Faktické přijetí zdanitelných plnění správce daně ověřoval u dodavatele daňového subjektu v rámci dožádání. Podle odvolacího orgánu nelze souhlasit s názorem daňového subjektu, že výzva k odstranění pochybností byla jakkoliv neurčitá a neodůvodněná. Podle odvolacího orgánu nemůže vzniknout přeplatek na dani, ten vzniká až vyměřením (§ 105 odst. 4 zákona č. 235/2004 Sb.). Po ukončení vytykáciho řízení správce daně nezjistil nedostatky, které by znamenaly snížení či nepřiznání deklarovaného nadměrného odpočtu na dani z přidané hodnoty a požadovaný nadměrný odpočet vrátil.

Závěrem odvolací orgán rekapituloval s tím, že k vyměření daňové povinnosti za 4. čtvrtletí 2008 došlo nikoliv k 25.1.2009, ale vydáním platebního výměru dne 5.6.2009 č.j. 169669/09/008511108314 a tento den je současně dnem vyměření a dnem vzniku vratitelného přeplatku. Zákonná lhůta pro vrácení přeplatku (nadměrného odpočtu na DPH) je upravena ust. § 105 zákona č. 235/2004 Sb. a skončila dne 5.7.2009. Nárok na úrok z přeplatku tedy podle odvolacího orgánu daňovému subjektu nevznikl, neboť nadměrný odpočet byl vrácen v termínu stanoveném v zákoně (dne 16.6.2009).

Žalobce v žalobě namítal, že zákonem předpokládané pochybnosti správce daně byly ve výzvě uvedeny pouze obecně jako nevykázání uskutečněných zdanitelných plnění a vysokému nárůstu přijatých zdanitelných plnění oproti minulému zdaňovacímu období, bez uvedení konkrétních pochybností plynoucích z podaného daňového přiznání.

Podle žalobce správce daně neoprávněně zadržoval nadměrný odpočet i přes to, že po provedeném místním šetření nevznese konkrétní pochybnosti, které nebyly daňovým subjektem objasněny. Žalobce současně poukázal na skutečnost, že předmětem zjišťování správce daně nebyla existence nebo neexistence vykazovaných plnění, neboť o jejich existenci a tedy faktickém provedení plnění nebylo pochyb. Žalobce také uvedl, že předmět vytykáciho řízení je vymezen a omezen právě pochybnostmi správce daně a je tedy povinností správce daně, aby své pochybnosti i to, jakým způsobem mají být vyvráceny, daňovému subjektu dostatečně konkrétním, jednoznačným, srozumitelným a o skutkové důvody opřeným způsobem sdělil.

Žalobce pak měl postup správce daně v evidentním konfliktu s komunitárním právem Evropské unie, konkrétně se směrnicí Rady 2006/112/ES ze dne 28.11.2006.

Podle žalobce tedy správce daně nezahájil vytýkácí řízení v souladu s příslušnými zákonnými ustanoveními a neoprávněně zadržoval nadměrný odpočet daně z přidané hodnoty. Žalobce zdůraznil, že správce daně měl povinnost na základě podané žádosti přiznat, vyčíslit a uhradit úrok z vratitelného přeplatku na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2008. Žalobce byl toho názoru, že žalovaný postupoval při daňovém řízení nezákonně.

Ve vyjádření k žalobě odvolací orgán zrekapituloval průběh daňového řízení a vyjádřil se k jednotlivým žalobním námitkám, kde mimo jiné konstatoval, že při místním šetření provedeném dne 3.3.2009 (správně má být 3.2.2009) v rámci vedeného vytýkácího řízení u přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2008 byla žalobcem mimo jiné předložena i faktura č. 5807608, na které je jako dodavatel uvedena společnost PROFIKA s.r.o. a faktura č. 49, na které je jako dodavatel uveden daňový subjekt A. R. Vzhledem k tomu, že faktury samy o sobě neprokazují faktické přijetí zdanitelných plnění od dodavatelů na nich uvedených, nejsou podle odvolacího orgánu dostatečným důkazem o faktickém přijetí plnění, neboť jejich vystavením lze deklarovat uskutečnění v podstatě jakéhokoli plnění jakýmkoliv subjektem, přistoupil správce daně k prověření faktického plnění uvedeného na předmětných fakturách formou dožádání místně příslušných správců daně dodavatelů na fakturách uvedených. V dožádání pak podle odvolacího orgánu nebylo požadováno pouze ověření, zda byla odvedena daň na výstupu, nýbrž bylo požadováno i prověření, jakým způsobem může dodavatel žalobce prokázat, že se zdanitelné plnění uvedené na faktuře ve prospěch žalobce uskutečnilo a zároveň bylo požadováno zaslání důkazních prostředků v listinné podobě, pokud by byly při jednání předloženy.

Podle odvolacího orgánu správci daně vznikly pochybnosti o správnosti, pravdivosti a úplnosti údajů uvedených v přiznání za 4. čtvrtletí 2008, a proto byl povinen dle ust. § 43 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb. vytýkácí řízení zahájit. Až vydání platebního výměru je podle odvolacího orgánu skutečností rozhodnou pro vlastní vyměření daně a z hlediska zákona č. 235/2004 Sb. skutečností rozhodnou pro vznik nadměrného odpočtu. Dle ust. § 105 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb. se za den vratitelného přeplatku považuje den vyměření. Odvolací orgán současně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.3.2007 č.j. 7Afs 10/2006-57. Dále pak konstatoval, že nárok na úrok z přeplatku žalobci nevznikl, neboť nadměrný odpočet byl vrácen v termínu stanoveném v zákoně (dne 16.6.2009).

Odvolací orgán trval na zákonnosti svého rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňového správce daně a navrhl zamítnutí žaloby.

K ústnímu jednání konanému dne 17.6.2014 se ani jeden z účastníků nedostavil. Zástupce žalobce se dopisem ze dne 16.6.2014 z jednání omluvil s tím, že pověřený pracovník Ing. Pavel Průdek je hospitalizovaný v nemocnici a není schopen se jednání zúčastnit. Žalovaný se pak v reakci na omluvu zástupce žalobce rovněž z nařízeného jednání omluvil s tím, že původně žalované Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu nepožadovalo v dané věci nařízení jednání.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., dále jen „s.ř.s.“). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Ve správním spise se pak nacházejí pro danou věc mimo jiné tyto podstatné doklady, materiály, rozhodnutí a to: přiznání k dani z přidané hodnoty za 4. čtvrtletí roku 2008 podané u Finančního úřadu pro Prahu 8 dne 27.1.2009, protokol Finančního úřadu pro Prahu 8 o ústním jednání ze dne 3.2.2009, výzva Finančního úřadu pro Prahu 8 k odstranění pochybností ze dne 11.2.2009, dožádání Finančního úřadu pro Prahu 8 ze dne 12.3.2009 vč. odpovědi Finančního úřadu v Bystřici nad Pernštejnem ze dne 22.4.2009 a Finančního úřadu v Brandýse nad Labem ze dne 27.4.2009, protokol Finančního úřadu pro Prahu 8 o ústním jednání ze dne 26.5.2009, zpráva o vytýkacím řízení ze dne 3.6.2009, platební výměr Finančního úřadu pro Prahu 8 na daň z přidané hodnoty ze dne 5.6.2009, žádost žalobce o vrácení úroků z přeplatku na dani ze dne 10.9.2009, rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 8 ze dne 6.1.2010 č.j.: 288149/09/008511108314 a v neposlední řadě žalobou napadené rozhodnutí Finančního ředitelství pro hl.m. Prahu ze dne 4.8.2010 č.j. 9642/10-1500-106794.

Soud posoudil předmětnou věc takto:

Podle ust. § 43 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb. vzniknou-li pochybnosti o správnosti průkaznosti nebo úplnosti podaného daňového přiznání nebo hlášení, popřípadě dodatečného daňového přiznání nebo následného hlášení a dalších písemností předložených daňovým subjektem, nebo o pravdivosti údajů v nich uvedených, správce daně ve výzvě sdělí daňovému subjektu tyto pochybnosti způsobem umožňujícím daňovému subjektu určitou odpověď a předložení důkazních prostředků. Současně správce daně vyzve daňový subjekt, aby se k těmto pochybnostem vyjádřil, zejména, aby neúplné údaje doplnil, nejasnosti vysvětlil a nepravdivé údaje opravil, nebo pravdivost údajů řádně prokázal.

Podle ust. § 43 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb. pokud vyplývá z podaného daňového přiznání nebo hlášení, popřípadě dodatečného daňového přiznání nebo následného hlášení, že daňovému subjektu má vzniknout přeplatek a správce daně má pochybnost podle odstavce 1, zahájí správce daně postup k odstranění pochybnosti do 30 dnů ode dne, kdy bylo takovéto podání učiněno. Ve výzvě daňovému subjektu určí správce daně přiměřenou lhůtu k odpovědi, která nesmí být kratší než 15 dnů, a poučí ho o následcích spojených s tím, jestliže pochybnost neodstraní nebo nedodrží stanovenou lhůtu. V průběhu vytýkacího řízení má daňový subjekt práva přiměřeně podle § 16 odst. 4 a výsledek vytýkacího řízení pracovník správce daně projedná s daňovým subjektem postupem podle § 16 odst. 8.

Podle ust. § 43 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb. pokud je den podání daňového přiznání nebo hlášení dnem počátku běhu lhůty pro rozhodnutí správce daně nebo pokud je počátek běhu lhůty od tohoto dne odvozován, běh lhůty se vydáním výzvy podle předchozích odstavců přerušuje a nová lhůta počne běžet až ode dne, kdy jsou odstraněny pochybnosti vytýkané správcem daně ve výzvě.

Podle ust. § 105 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb. vznikne-li v důsledku vyměření nadměrného odpočtu vratitelný přeplatek vrátí se plátcí bez žádosti do 30 dnů od vyměření nadměrného odpočtu. Tento postup se neuplatní, pokud vznikne vratitelný přeplatek změnou daňové povinnosti na základě dodatečného vyměření, a postupuje se podle zvláštního právního předpisu.

Podle ust. § 105 odst. 4 za den vzniku vratitelného přeplatku se považuje den vyměření a vratitelný přeplatek se vrátí, pokud činí více než 100 Kč.

K námitce žalobce, že správce daně nezahájil vytykáací řízení v souladu s příslušnými zákonnými ustanoveními, soud konstatuje, že podle ust. § 43 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb. vzniknou-li pochybnosti o správnosti průkaznosti nebo úplnosti podaného daňového přiznání nebo hlášení, popřípadě dodatečného daňového přiznání nebo následného hlášení a dalších písemností předložených daňovým subjektem, nebo o pravdivosti údajů v nich uvedených, správce daně ve výzvě sdělí daňovému subjektu tyto pochybnosti způsobem umožňujícím daňovému subjektu určitou odpověď a předložení důkazních prostředků. Současně správce daně vyzve daňový subjekt, aby se k těmto pochybnostem vyjádřil, zejména, aby neúplné údaje doplnil, nejasnosti vysvětlil a nepravdivé údaje opravil, nebo pravdivost údajů řádně prokázal. Ve výzvě k odstranění pochybností daňového přiznání ze dne 11.2.2009, č.j. 40320/09/008511108314 správce daně uvedl, že po přezkoumání přiznání k dani z přidané hodnoty podaného žalobcem za 4. čtvrtletí 20089 vznikly pochybnosti o správnosti, pravdivosti, průkaznosti a úplnosti údajů o přijatých zdanitelných plněních vykázaných v oddílu B přiznání, neboť v uvedeném čtvrtletí žalobce nevykazuje v daňovém přiznání žádná skutečněná zdanitelná plnění a došlo k vysokému nárůstu přijatých zdanitelných plnění oproti minulému zdaňovacímu období. Žalobce byl vyzván, aby se ke vzniklým pochybnostem nejdéle do 15 dnů ode dne doručení předmětné výzvy vyjádřil a prokázal rozhodné skutečnosti písemně nebo ústně do protokolu u správce daně a aby předložil evidenci podle § 100 zákona č. 235/2004 Sb. a důkazní prostředky prokazující skutečnosti uvedené v přiznání, včetně daňových dokladů vztahujících se k přijatým a skutečněným zdanitelným plněním uvedeného období. Předložit měl žalobce rovněž další účetní doklady včetně dokladů o úhradě jednotlivých plnění, deník, hlavní knihu a knihu analytické evidence podle § 13 zákona č. 563/1991 Sb., resp. skladové evidence. Soud jako odvolací orgán má za to, že nelze souhlasit s názorem žalobce, že by předmětná výzva k odstranění pochybností byla vágní, neurčitá, neodůvodněná. Výzva byla jasná, určitá, srozumitelná, byly v ní sděleny nejen konkrétní pochybnosti správce daně, ale též konkrétní požadavky, byly uvedeny i skutkové důvody zakládající pochybnosti správce daně o správnosti, průkaznosti nebo úplnosti předmětného daňového přiznání. Soud tedy souhlasí s odvolacím orgánem v tom, že nelze přisvědčit názoru žalobce, že výzva správce daně ze dne 11.2.2009, č.j. 40320/09/008511108314 tak, jak byla správcem daně formulována, byla vydána v rozporu se zákonem, což v konečném důsledku pro daňové řízení znamenalo, že vytykáací řízení nebylo se žalobcem řádně zahájeno a došlo tak ke konkludentnímu vyměření daně k datu 25.1.2009. I dle názoru soudu z uvedeného důvodu nelze akceptovat námitku žalobce, že správce daně svým konáním zásadním způsobem narušil práva daňového subjektu, která mu vyplývají z komunitárního práva Evropských společenství a že by ze strany správce daně došlo ke zneužití práva, porušení základních zásad daňového řízení a v neposlední řadě také zásahu do ústavou zakotvených práv tím, že nebylo postupováno v souladu s právními předpisy.

Z daňového spisu je pak zřejmé, že v rámci místního šetření ve věci vytykáacího řízení u daně z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2008 (protokol Finančního úřadu pro Prahu 8 ze dne 3.2.2009 č.j. 59606/09/008931108886) byla žalobcem mimo jiné předložena i faktura č. 5807608, na které je jako dodavatel uvedena společnost PROFIKA s.r.o. a faktura č. 49, na které je jako dodavatel uveden daňový subjekt A. R. Správce daně měl pochybnosti ohledně přijetí zdanitelných plnění od dodavatelů uvedených na předmětných fakturách, a proto přistoupil k prověření faktického plnění uvedeného na těchto fakturách a to formou dožádání místně příslušných správců dodavatelů (dožádání adresované Finančnímu úřadu v Brandýse nad Labem ze dne 12.3.2009, č.j. 72084/09/008931108886 a dožádání adresované Finančnímu úřadu v Bystřici nad Pernštejnem ze dne 12.3.2009 č.j. 72088/09/008931108886). Správce daně v dožádáních požadoval provedení místního šetření, v rámci kterého žádal o zjištění, zda konkrétní dodavatel předmětnou fakturu vystavil a

přiznal daň z přidané hodnoty na výstupu a jakým způsobem byla faktura č. 5807608 uhrazena a zaslání kopie výpisu z bankovního účtu, jakým způsobem může daňový subjekt A. R. prokázat, že se zdanitelné plnění uvedené na faktuře uskutečnilo, správce daně požadoval rovněž předložení kopií důkazních prostředků v listinné podobě, pokud budou předloženy. Nelze tedy přisvědčit námitce žalobce, že úkon dožádání týkající se dodavatelů nemá vzájemnou souvislost s jeho daňovým řízením a že správce daně nejednal v souladu s platnou právní úpravou.

Jelikož kontrolou vybraných daňových dokladů v návaznosti na evidenci pro daňové účely vedenou v rozsahu podle § 100 zákona č. 235/2004 Sb. a přiznání k dani z přidané hodnoty nebyly zjištěny nedostatky, které by ovlivnily základ daně a daňovou povinnost, vyměřil správce daně platebním výměrem ze dne 5.6.2009 č.j. 169669/09/008511108314 nadměrný odpočet a to ve výši 731.162,- Kč, který pak byl žalobci dne 16.6.2009 vrácen. Dle ust. § 105 odst. 4 zákona č. 235/2004 Sb. se za den vzniku vratitelného přeplatku považuje den vyměření. Dle odst. 1 téhož ustanovení se vratitelný přeplatek vrátí plátcí bez žádosti do 30 dnů ode dne vyměření nadměrného odpočtu. Správce daně vyměřil nadměrný odpočet na dani z přidané hodnoty za předmětné zdaňovací období (4. čtvrtletí 2008) dne 5.6.2009 a žalobci jej vrátil dne 16.6.2009, tedy ve lhůtě stanovené v ust. § 105 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb. Jelikož byl nadměrný odpočet žalobci vrácen v zákonné lhůtě, nárok na úrok žalobci nevznikl.

Nejvyšší správní soud pak ve svém rozsudku ze dne 15.3.2007 č.j. 7 Afs 10/2006-57 (dostupný na www.nssoud.cz) uvedl, že „...zákon o správě daní a poplatků stanovuje poměrně jasná pravidla pro stanovení daňové povinnosti. Jedním z nejčastějších způsobů vyměření daně je tzv. konkludentní vyměření daně dle ustanovení § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků. K němu dochází v případech, kdy správce daně nemá pochybnosti o výši daňové povinnosti, kterou daňový subjekt deklaroval ve svém daňovém přiznání. V případě, kdy správce daně pochybnosti má, což je časté zejména u vykázání nadměrného odpočtu, zahájí s daňovým subjektem tzv. vytýkácí řízení, kdy mu výzvou dle ustanovení § 43 cit. zákona tyto pochybnosti sdělí a současně stanoví mu lhůtu k nápravě. Tak tomu bylo i v souzené věci. Podstatným je ovšem fakt, že zahájením vytýkácího řízení dochází k nevyměření daně, a tudíž nevzniká ani nadměrný odpočet, a tím pádem ani přeplatek na dani, a to do doby, než je zjištěno, resp. rozhodnuto, že si daňový subjekt nárokuje nadměrný odpočet oprávněně. Jestliže tedy správce daně v zahájeném vytýkáčím řízení dospěje k závěru, že nadměrný odpočet byl daňovým subjektem nárokován neoprávněně, resp. že skutečnosti, které daňový subjekt uvedl ve svém daňovém přiznání, nemají oporu ve skutkových zjištěních, vyměří daňovému subjektu daňovou povinnost v jiné výši, a to platebním výměrem. Platební výměr však správce daně vydává i v případě, kdy ve vytýkáčím řízení dospěje k závěru, že daňová povinnost daňového subjektu by měla být nižší než deklarovaná daňovým subjektem v jeho daňovém přiznání či že měla být stejná. Zahájí-li správce daně vytýkácí řízení dle ust. § 43 zákona o správě daní a poplatků, absolutně tímto úkonem vyloučí možnost aplikace ust. § 46 odst. 5 cit. zákona, tj. vyměření daně za pomoci fikce. Je proto nerozhodné, s jakým výsledkem správce daně ukončí vytýkácí řízení, neboť je vždy povinen o této skutečnosti vyzkoušet daňový subjekt platebním výměrem, a to zejména z důvodu právní jistoty daňového subjektu. Až vydání platebního výměru je skutečností rozhodnou pro vlastní vyměření daně, tj. z hlediska zákona o dani z přidané hodnoty pro vznik nadměrného odpočtu. Výše uvedené plně odpovídá rozhodovací praxi a je dovoditelné i např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Ans 1/2005 - 59.“

V neposlední řadě i soud jako odvolací orgán pak považuje odkaz žalobce na judikaturu Evropského soudního dvora, podle které nárok na odpočet daně lze úspěšně zpochybnit pouze za předpokladu, že s přihlédnutím k objektivním skutečnostem bude prokázáno, že dodání se uskutečnilo pro osobu povinnou k dani, která věděla nebo měla vědět, že se svým nákupem účastní plnění, které je součástí podvodu na dani z přidané hodnoty, v dané věci za irelevantní.

S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žádná ze žalobních námitek žalobce není důvodná a že v daném případě daňový orgán postupoval v souladu se zákonem při posouzení dané věci. Soud proto žalobu jako nedůvodnou dle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu soud nepřiznal náhradu nákladů řízení, a žalovanému v souvislosti s řízením u soudu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 17. června 2014

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Kotlanová